

Дело C-497/19**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

26 юни 2019 г.

Запитваща юрисдикция:

Audiencia Provincial de Zaragoza (Испания)

Дата на акта за преюдициално запитване:

14 юни 2019 г.

Жалбоподател:

Ibercaja Banco, S.A.

Отвeтник:

SO

TP

Предмет на главното производство

Обжалване на определение, постановено в производство по принудително изпълнение върху ипотекиран имот, с което принудителното изпълнение е прекратено, тъй като клаузата за предсрочна изискуемост, съдържаща се в сключения между страните договор за ипотечен кредит, е счетена за неравнопавна.

Предмет и правно основание на преюдициалното запитване

Запитващата юрисдикция поставя три преюдициални въпроса. С първия преюдициален въпрос се цели да се установи дали е в съответствие с правото на Европейския съюз национална правна уредба, от която следва, че ако при допускането на изпълнението компетентният съд не установи служебно неравнопавния характер на дадена клауза, той не може отново да я разгледа служебно дори когато при първоначално упражнениия контрол не

са изложени никакви съображения относно действителността на разгледаните клаузи.

Вторият преюдициален въпрос има за цел да се установи дали когато длъжникът не е изтъкнал неравноправността на някоя от клаузите посредством производството, предвидено от закона за тази цел (възражение), той може след произнасянето по това възражение да пристъпи към ново оспорване дори когато не са настъпили нови правни и фактически обстоятелства.

Третият преюдициален въпрос има за цел да се установи дали, при условие че отговорът на втория въпрос е отрицателен, тъй като е налице преклудиращо действие, което пречи длъжникът отново да се позове на неравноправността на клаузите, съдът може служебно да упражни такъв контрол.

Преюдициални въпроси

- 1) В съответствие ли е с правото на Съюза вътрешна правна уредба, от която следва, че ако при допускането на изпълнението определена неравноправна клауза премине първоначалния служебен съдебен контрол, този контрол пречи впоследствие същият съд да я разгледа служебно, когато още от самото начало са били налице съответните правни и фактически обстоятелства, въпреки че при първоначалния контрол не е посочено нищо относно действителността на клаузите нито в диспозитива, нито в мотивите на съответния акт?
- 2) Следващият въпрос, който се поставя, е дали когато при наличие на правните и фактическите обстоятелства, обуславящи неравноправността на дадена клауза в договор с потребител, длъжникът не я изтъкне чрез възражението, предоставено му от закона за тази цел, той може, след произнасянето по това възражение, да пристъпи към ново оспорване във връзка с неравноправността на друга или други клаузи, когато първоначално е можел да посочи тези клаузи в предвиденото в закона производство. В крайна сметка настъпва ли преклудиращо действие, което да пречи на потребителя отново да изтъкне неравноправността на друга клауза в същото производство по принудително изпълнение, както и в последващо исково производство?
- 3) Третият въпрос е дали, ако се приеме за съответстващ на правото на Съюза изводът, че страната не може да подаде второ или последващо възражение, за да изтъкне неравноправността на дадена клауза, която е могла да противопостави по-рано, тъй като вече са определени необходимите правни и фактически обстоятелства, съдът, забелязал тази неравноправност, може на основание на описаното положение да упражни правомощието си за служебен контрол.

Посочени разпоредби от правото на Съюза*Практика на Съда на Европейския съюз*

Решение от 26 януари 2017 г., Banco Primus (C-421/14, EU:C:2017:60, т. 51 и 52).

Решение от 14 март 2013 г., Aziz (C-415/11, EU:C:2013:164).

Решение от 29 октомври 2015 г., BBVA (C-8/14, EU:C:2015:731, т. 37, 38 и 39).

Посочени разпоредби от националното право*Разпоредби от националното право*

Ley 1/2000 de Enjuiciamiento Civil (Закон 1/2000 за гражданското съдопроизводство) от 7 януари 2000 г., по-специално член 136, член 222, член 447, параграф 2, член 517, член 552, параграф 1, член 557, член 571 и член 695.

Ley 1/2013 de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social (Закон 1/2013 относно мерки за засилване на защитата на ипотеканите длъжници, преструктуриране на дълга и социалния наем) от 14 май 2013 г.

Código Civil (Граждански кодекс), по-специално член 1129.

Национална съдебна практика

Решение на Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания) 461/2014 (ECLI:ES:TS:2014:4617)

Решение на Tribunal Supremo (Върховен съд) 4972/2014 (ECLI:ES:TS:2014:4972)

Решение на Tribunal Supremo (Върховен съд) 3373/2017 (ECLI:ES:TS:2017:3373)

Решение на Tribunal Supremo (Върховен съд) 3553/2018 (ECLI:ES:TS:2018:3734)

Решение на Tribunal Supremo (Върховен съд) 3734/2018 (ECLI:ES:TS:2018:3734)

Решение на Tribunal Supremo (Върховен съд) 5618/2015 (ECLI:ES:TS:2015:5618)

Кратко представяне на фактите и на главното производство

- 1 IBERCAJA BANCO, S.A. подава молба за образуване на производство по принудително изпълнение върху ипотекиран имот срещу TP и SO, по което компетентният първоинстанционен съд в Сарагоса приема определение, с което служебно обявява за неравноправна клаузата за предсрочна изискуемост, съдържаща се в договора за кредит, във връзка с който е образувано изпълнителното производство, и постановява прекратяване на принудителното изпълнение. Жалбоподателят обжалва посоченото определение, за което е уведомена насрещната страна, която представя отговор. Делото е изпратено на запитващата юрисдикция, Audiencia Provincial de Zaragoza (Съд на провинция Сарагоса, Испания).
- 2 В основата на настоящия спор е молбата за образуване на изпълнително производство по реда на особеното производство по принудително изпълнение върху ипотекиран имот, подадена от Ibercaja Banco, S.A. на 27 май 2015 г. срещу съпрузите TP и SO на основание на сключения на 30 юни 2005 г. договор за ипотечен кредит. Размерът на кредита е 240 000 EUR, като са ипотекирани жилище и паркомясто. Кредитът е с падеж 30 юни 2040 г. и трябва да се изплаща на 420 месечни вноски, като 9 вноски не са платени.

На 26 септември 2012 г. е извършена новация на договора за кредит, с която срокът за погасяване на кредита и лихвите е удължен до 30 юни 2043 г., без да се променят останалите условия. В клауза 6 *bis* от договора, озаглавена „Предсрочно прекратяване от банката“, са предвидени случаите, при които кредитополучателят изгубва правото да се възползва от предоставения срок за погасяване на главницата и банката може да иска незабавното ѝ погасяване в пълен размер, като сред тези случаи присъства „неплащане на която и да е вноска за погасяване на лихвите и на главницата“.

- 3 С определение от 15 юни 2015 г. изпълнението е допуснато. В посоченото определение не се приема неравноправност на никоя клауза, нито са изложени съображения в това отношение. Размерът, за който е допуснато изпълнението, е 213 988,74 EUR главница и 63 000 EUR разноски и лихви. Не са начислени лихви за забава.
- 4 След издаване на заповедта за изпълнение длъжниците подават на 2 септември 2015 г. възражение за неравноправност на (i) таксите за управление на вземания и неплатени суми, (ii) лихвите за забава, сметени за неравноправни, (iii) отговорността, която носи длъжникът с цялото си имущество, предвидена в нотариалния акт, (iv) отказа от прехвърляне на права, (v) реда за погасяване на задълженията, (vi) забраната за отдаване под наем на недвижимия имот, за прехвърляне на собствеността върху него или за обременяването му с вещни тежести и (vii) поемането на разноските.

Това възражение е отхвърлено от съда с определение от 5 ноември 2015 г., което е отменено с определение на този съд от 11 март 2016 г. само за да се

приемат за недействителни договорените лихви за забава поради тяхната неравноправност.

- 5 С определение от 18 май 2017 г. съдът изисква от страните да представят становища по следните два въпроса: възможността да се прецени, че е налице неравноправност на клаузата за предсрочна изискуемост, и възможността да се спре производството до произнасянето на Съда по преюдициалното запитване, отправено от Tribunal Supremo (Върховен съд) с определение от 8 февруари 2017 г.
- 6 След представяне на становищата на страните, с определение от 15 юни 2017 г. е възприета втората възможност, свързана със спиране на производството, без да се разглежда въпросът за неравноправността на предсрочната изискуемост. Това спиране е отменено от Audiencia Provincial (Съд на провинция [Сарагоса]) с определение от 20 ноември 2017 г.
- 7 На 22 февруари 2018 г. отново е направено искане за прекратяване на принудителното изпълнение поради недействителността на клаузата за предсрочна изискуемост, и при условия на евентуалност, за спиране на производството, като с определение от 3 септември 2018 г. е постановено прекратяване на принудителното изпълнение поради неравноправност на клаузата за предсрочна изискуемост. Именно това е обжалваното определение, във връзка с което е отправено преюдициалното запитване.

Основни твърдения на страните в главното производство

- 8 Твърденията на страните са изложени в точки 1, 2 и 4 по-горе.

Кратко представяне на мотивите за преюдициално запитване

- 9 Най-същественят неразрешен проблем в областта на гражданското съдопроизводство във връзка със защитата на потребителите в Испания са последиците от свързаните с производството нови критерии, произтичащи от практиката на Съда относно силата на пресъдено нещо.

Задължението на съдилищата служебно да издирват и приемат за недействителни неравноправните договорни клаузи, оказва влияние върху силата на пресъдено нещо. На практика, когато разглеждат нейните предели и действие по отношение на защитата на потребителите, националните съдилища са изправени пред сериозна несигурност вследствие на липсата на яснота. По-конкретно не е изяснено дали в изпълнителното производство възниква пречка пред възможността да се прецени действителността на някоя от клаузите в договорите с потребители.

- 10 В испанското процесуално право — Закон за гражданското съдопроизводство (наричан по-нататък „LEC“) — има две големи категории граждански производства: исково и изпълнително производство.

Исковото производство е производство по същество, което трябва да се използва като правно средство за защита по общия ред, с което при частноправни отношения се иска съдебна защита на пренебрегнато или нарушено от ответника право и окончателно разрешаване на спора, без да може впоследствие да се повдига пред съда същият спор или да се отправя същото искане за защита на същото основание (член 222 от LEC).

Наред с тази категория съществува изпълнителното производство, което се отличава с това, че не е необходимо правата да бъдат предварително установени. В него започва вече материалната дейност, необходима за удовлетворяването на лицето, имащо определено право. За да може да се пристъпи направо към изпълнителното производство, се изисква въпросното изпълняемо право да е признато в акт или документ, който по силата на закона има съответното правно действие. Изпълнителните основания са изброени в член 517 от LEC, който урежда по еднакъв начин т.нар. „съдебни изпълнителни основания“ (главното сред които е съдебното решение, с което се слага край на исковото производство) и несъдебните изпълнителни основания. Последните възникват извън гражданския процес и представляват договори, от които произтича задължение на длъжника да плати на кредитора парична, дължима, изискуема и ликвидна сума (член 571 от LEC). Причината, поради която законодателят позволява в уредените от посочения член случаи [кредиторът] да използва направо изпълнителното производство и да избегне исковото, в което да бъде установено правото му, е, че по отношение на вземането е налице съвкупност от правни гаранции, които дават основание да се предполага, че вземането действително съществува.

- 11 Следва да се уточни, че силата на пресъдено нещо не се формира само във връзка с произнасянето по същество, но и във връзка с това, което е можело да бъде изтъкнато като основание на иска (от ищеца) или като възражение (от ответника), но не е било изтъкнато, тоест във връзка с преклузията.

Преклузията обикновено се нарича „виртуална сила на пресъдено нещо“, тъй като тя също представлява пречка за продължаването на производството и за предявяването на искания. Ако силата на пресъдено нещо е тясно свързана с принципа на правна сигурност, то преклузията също е свързана с него, тъй като законодателят цели да избегне безкрайна поредица от дела за установяване на едно и също право.

Преклузията, също като силата на пресъдено нещо, може да се разглежда във формален аспект — като последица в рамките на самото производство — или в материален смисъл — като последица за исковете или защитата. Във формален аспект преклузията пречи в хода на едно и също

производство страната да упражни процесуално право, което вече е имала възможност да упражни, но не се е възползвала от нея (член 136 от LEC), а в материален смисъл тя не позволява на страната да изтъкне в друго производство основание или възражение, което е могла да посочи в първото производство (член 222 от LEC).

- 12 Испанското право предвижда възможността в хода на изпълнителното производство длъжникът да отправи възражение до съда, който да се произнесе по определен кръг от въпроси. Преди Закон 1/2013 относно мерки за засилване на защитата на ипотечарните длъжници, реструктуриране на дълга и социалния наем, въпросите, свързани с действителността на задължението, са решавани в евентуално исково производство, което е трябвало да бъде образувано по искане на длъжника. Посоченият закон въвежда възможността да се подаде възражение за неправомерност на договорните клаузи както в изпълнителното производство по общия ред (член 557, параграф 1, точка 7 от LEC), така и в особеното производство за принудително изпълнение върху ипотекиран имот (член 695, параграф 1, точка 4 от LEC). Не само че става възможно да се подаде възражение за неправомерния характер и съответно за недействителност на клаузите в стандартните договори с потребители, но и се предвижда задължение за съдилищата да упражняват първоначален и служебен контрол за евентуална неправомерност на клаузите на тези договори (член 552, параграф 1, втора алинея от LEC).

Както възражението за неправомерност, предявено от длъжника, така и предвиденият в закона първоначален служебен контрол се отнасят до клаузите, на които може да се основава допускането на изпълнението или размерът на вземането.

- 13 Разпоредбите на LEC предизвикват спор относно силата на присъдено нещо, която може да се формира по съдебен акт, постановен по възражение в изпълнителното производство. Критерият на Tribunal Supremo (Върховен съд) относно силата на присъдено нещо в изпълнителното производство като цяло е, че тя настъпва спрямо основанията за оспорване, които действително са били изтъкнати и по които съдът се е произнесъл; сила на присъдено нещо се формира във връзка с произнасянето по подаденото в изпълнителното производство възражение, включително и по неизтъкнатите основания за оспорване, които са могли да бъдат изтъкнати. Става въпрос за преклюдиращото действие: не е предявено възражение, което е могло да бъде направено, така че длъжникът вече не може впоследствие да предяви иск по общия исков ред за установяване на обстоятелства, за които е можел да предяви възражение. В този смисъл е съдебната практика относно изпълнителното производство, установена с решения 4617/2014 и 4972/2014 на Tribunal Supremo (Върховен съд).

Тази съдебна практика се прилага от Tribunal Supremo (Върховен съд) и по отношение на основанието, свързано с неправомерността на клаузите в

договорите с потребители. В това отношение следва да се посочат решения 3373/2017, 3553/2018 и 3734/2018 на посочения съд.

- 14 Проблемите възникват от възможността тази съдебна практика да се прилага или да се направи съвместима с изискванията, свързани с правото на защита на длъжника/потребителя, произтичащи от практиката на Съда.

Решението на Съда, което би могло да се определи като най-релевантно, е решение от 26 януари 2017 г., *Vanco Primus* (C-421/14, EU:C:2017:60). В него се разглеждат въпросите, свързани със силата на пресъдено нещо и защитата на потребителите, и е посочено, че тази защита не може да бъде неограничена и предимство пред нея има един универсален принцип на съгласуваност в правния ред — принципът на правна сигурност.

В посоченото решение се подчертава още, че силата на пресъдено нещо се определя съгласно националното право. Затова би следвало да се спазват установените от испанския *Tribunal Supremo* (Върховен съд) правила и да се прилага неговата обща съдебна практика, която изглежда обхваща и защитата на потребителите. Това би означавало, че ако във връзка с изпълнителното производство съответният съд упражни предварителен контрол, но не изложи никакви мотиви или се позове само на евентуалната неравноправност по конкретно основание за оспорване, а впоследствие при евентуално възражение на длъжника съдът не установи неравноправност на някоя или някои клаузи, това би породило последиците, свързани със силата на пресъдено нещо или с процесуалните пречки; преклузия за страната, която след изтичането на срока за възражение изгубва процесуалното си право да изтъква по съдебен ред неравноправността на клауза от договора както в същото изпълнително производство чрез възражение, така и в бъдещо исково производство.

В посоченото решение обаче не само е налице препращане към националното право, за да се определи силата на пресъдено нещо, но са установени и редица условия или ограничения, по-специално в точки 51 и 52 от него. Съгласно точка 51 „определените в националните законодателства условия, посочени в член 6, параграф 1 от Директива 93/13, не могат да засегнат същината на предоставеното с тази разпоредба право на потребителите да не бъдат обвързани от клауза, която е обявена за неравноправна“, а в точка 52 е посочено, че „в хипотезата, когато при предходно разглеждане на спорен договор, довел до приемането на влязло в сила решение, националният съд се е ограничил служебно да разгледа в светлината на Директива 93/13 само една или определени клаузи от договора, посочената директива задължава национален съд, като разглеждания в главното производство, редовно сезиран от потребителя чрез възражение по искане на страните или служебно, когато разполага с необходимите за тази цел данни от фактическа и правна страна, да разгледа твърдения неравноправен характер на другите клаузи от посочения договор. В действителност при липсата на такъв контрол защитата на потребителя би

се оказала непълна и недостатъчна и не би представлява подходящо и ефективно средство за преустановяване на прилагането на този тип клаузи, а това е в противоречие с разпоредбата на член 7, параграф 1 от Директива 93/13“.

Съгласно националното право обаче, както беше посочено по-горе, съдът е длъжен да разгледа всички клаузи дори когато излага съображения само по отношение на клаузите, които може да са неравноправни. Съгласно член 552, параграф 1 от ЛЕС изпълнителното основание трябва да бъде анализирано в неговата цялост; дори когато [съдът] само взема становището на страните по отношение на клаузите, в които вижда евентуална неравноправност, упражняването на този контрол предполага извършването на проверка за действителност на останалите клаузи.

- 15 С оглед на правилното разбиране на обхвата на въпроса, за чието изясняване се отправя преюдициалното запитване, изглежда уместно да се посочат решенията на Съда, които определят, от една страна, неравноправността на клаузата за предсрочна изискуемост, и от друга страна, силата на пресъдено нещо във връзка с исканията на длъжника, основани на неравноправността на някоя от клаузите, които в случая се съдържат в договорите за кредит.

По отношение на първия аспект като цяло може да се твърди, че клаузата за предсрочна изискуемост сама по себе си не е неравноправна. В испанския правен ред този институт, уреден в член 1129 от Гражданския кодекс, е свързан с изгубване на възможността за възползване от срока, който страните може да са договорили за връщане на парите, когато се касае за кредит. Съгласно посочената разпоредба изгубването на тази възможност се свързва с изгубването на първоначалната платежоспособност на длъжника, което дава разумно основание на кредитора да се съмнява, че длъжникът е в състояние да изпълнява задълженията си в бъдеще. Следва да се уточни, че предвид свободата на договаряне на частноправните субекти те могат да добавят към предвидените от закона други основания във връзка с неизпълнението на длъжника, като например редовното плащане на вноските за погасяване на главницата и възнаградителните лихви в случаите на кредит.

- 16 Съдът е установил правните обстоятелства, обуславящи неравноправния характер на клаузата за предсрочна изискуемост, в решение от 14 март 2013 г., Aziz (C-415/11, EU:C:2013:164), в което, по-специално в точка 73, ясно се определя неравноправният характер на посочените клаузи.

Tribunal Supremo (Върховен съд) също очертава обхвата на неравноправния характер в решение 5618/2015.

- 17 Във връзка с втория посочен аспект Съдът подчертава значението на силата на пресъдено нещо в съдебните производства, тъй като неизменността на съдебното решение е необходима, за да бъде спазен принципът на правна

сигурност. С нея е тясно свързана преклузията, която предполага, че след изтичане на процесуалния срок за извършване на дадено процесуално действие страната губи правото си да го извърши.

Допустимостта в съответствие с правото на Европейския съюз на така разбраната преклузия е приета в практиката на Съда, по-специално в решение от 29 октомври 2015 г., BBVA (C-8/14, EU:C:2015:731) относно преходната разпоредба, включена в посочения национален Закон 1/2013 относно мерки за засилване на защитата на ипотечарните длъжници, реструктуриране на дълга и социалния наем, в който, за да е в съответствие с практиката на Съда, е въведена възможност в производството по принудително изпълнение върху ипотекиран имот длъжникът/потребителят да направи възражение за неравноправност на някоя от клаузите по договора, а когато общият срок за възражение е изтекъл, в преходната разпоредба на посочения закон е предвиден извънреден едномесечен срок за подаване ех пово на възражение, основано на неравнопоставеността. Съдът приема, че този процесуален способ — срокът, установен като извънреден — не е в съответствие с правото на Европейския съюз. Съображенията на Съда са следните:

„Същевременно уведомлението, предхождащо влизането в сила на Закон 1/2013, не е съдържало информация за правото на посочените потребители да подадат възражение срещу принудителното изпълнение, като се позоват на неравноправния характер на договорна клауза, която съставлява основанието за изпълнителния титул, тъй като тази възможност е въведена в член 557, алинея 1, точка 7 от ЛЕС едва със Закон 1/2013.

При тези условия, и по-конкретно с оглед на принципите на правото на защита, на правна сигурност и на защита на оправданите правни очаквания, потребителите не са могли разумно да очакват, че ще се ползват от нова възможност да направят извънредно възражение, поради това че не са уведомени за това по същия процесуален ред като този, по който са получили първоначалната информация.

Следователно трябва да се отбележи, че спорната преходна разпоредба в частта ѝ, в която предвижда, че преклузивният срок започва да тече в конкретния случай, без съответните потребители да бъдат лично уведомени за възможността да се позоват на ново основание за оспорване в рамките на изпълнително производство, вече образувано преди влизането в сила на посочения закон, не е от естество да гарантира пълното възползване от посочения срок и вследствие на това — ефективното упражняване на новото право, признато с разглежданото законодателно изменение“.

Тази съдебна практика обаче е разбираема само предвид допустимостта от самия Съд на преклузивните срокове. От друга страна, следва да се отбележи, че в точки 27 и 28 от същото решение са изтъкнати принципите, които стоят в основата на националната съдебна система, като

гарантирането на правото на защита, принципът на правна сигурност и ефективното развитие на производството. В крайна сметка, видно от практиката на Съда, макар същият да приема, че преходната разпоредба на Закон 1/2013 не гарантира правото на защита, това е така, защото се предполага наличието на преклузивни срокове, които са в съответствие с правото на Съюза, като израз на минимално процесуално изискване и с оглед на зачитането на принципа на правна сигурност.

- 18 При това положение възникват съмнения относно съгласуваността във връзка с тези принципи между различните решения на Съда и съдебната практика на Tribunal Supremo (Върховен съд) и националното законодателство.

За да бъде съобразен с практиката на Съда, в националния процесуален закон е въведен контрол за неравноправност както в изпълнителното производство по общия ред, така и в производството по принудително изпълнение върху ипотекиран имот. Първият контрол е служебен и трябва да се упражни от същия съд преди началото на изпълнителното производство и допускането на изпълнението. Особеността на този контрол се състои в това, че той предполага чисто условна и отрицателна преценка. Съдът не се произнася по действителността на клаузите, а само по тяхната недействителност. Тази преценка не е положителна, що се отнася до тяхната действителност, а отрицателна; в резултат от разглеждането на несъдебното изпълнително основание се вземат предвид само считаните от съда за неравноправни клаузи, във връзка с които се провежда състезателно производство, водещо до произнасяне на решение относно тяхната действителност.

Що се отнася до останалите клаузи, след като са преминали извършената от него проверка за действителност, съдът не излага никакви съображения по отношение на тези клаузи. Тяхната действителност не се признава изрично, но първоначалният контрол предполага мълчаливото ѝ приемане. Именно такова е положението в производството по принудително изпълнение върху ипотекиран имот, за което е отправено настоящото преюдициално запитване.

Следва отново да се подчертае, че този първоначален контрол е свързан само с отрицателна преценка, което е в съответствие с изпълнителното производство, в което по принцип не се установяват права. Отрицателната преценка по никакъв начин не накърнява правото на защита на длъжника, който може след допускане на изпълнението да предяви възражение за неравноправност на други клаузи, които не са изрично разгледани при първоначалния служебен контрол.

Въпреки това по отношение на клаузите, чиято евентуална неравноправност длъжникът първоначално е изтъкнал, следва задължително да се постанови установително решение, което може да бъде както отрицателно, ако се

установи, че клаузите са неравноправни, така и положително в обратния случай.

Това, което е ясно за целите на настоящия случай, е, че по тези решения, постановени при необходимата състезателност между страните, се формира сила на пресъдено нещо, така че нито длъжникът, когато подава възражение, нито съдът при упражняване на правомощието си да извърши служебен контрол могат да поискат преразглеждане на вече разрешения въпрос.

В конкретния случай съмненията възникват, когато след като упражни първоначалния служебен контрол, съдът не разпорежи на страните да представят становища, тъй като не е преценил наличието на неравноправност в никоя клауза или я е открил само в някоя определена клауза. С други думи, изпълнението е допуснато и не са изложени съображения нито за действителност, нито за недействителност на клаузите, въпреки че съдът е извършил контрол за неравноправност на клаузите.

- 19 От друга страна, вторият въпрос, който възниква, е дали длъжникът, който е подал първоначално възражение за неравноправност на определени клаузи, може по-късно, въпреки преклузията на това право, да подаде ново възражение по отношение на клауза, която счита за неравноправна, но която не е изтъкнал в подходящия процесуален момент, като се има предвид, че правните и фактическите обстоятелства, обуславящи тази неравноправност, вече са били налице към момента на подаване на първото и навременно възражение.

В крайна сметка, като се има предвид, че преклузията е приета в практиката на Съда, ако длъжникът не подаде възражение в изпълнителното производство, целта на въпроса е да се установи дали с оглед на принципа на ефективност са налице процесуални пречки, които не позволяват нито длъжникът да подаде възражение, което е могъл да подаде, но не го е направил, нито съдът да преразгледа въпроса, който вече е разгледал.